

ἀδείας τοῦ συγγραφέως, δὲ πόλιτικὸς ἀρθογράφος Ήταν δικαιοῦται νὰ πληρώνηται καὶ ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, αἵτινες θὰ ἀναδημοσιεύσουν τὸ ἄρθρον του.

Ἄρθρα ἐνυπόγραφα ἀναδημοσιεύεται ἐφ' ὅσον δὲν φέρουν κατώθιεν αὐτῶν ρητὴν τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀναδημοσιεύσεως. Ἐν τοιχύτῃ ὅμως περιπτώσει δὲ ἀναδημοσιεύσων ὑποχρεοῦται ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν ἐφημερίδα ἡ οἵης παρέλαθε τὸ ἄρθρον.

Ἐπὶ τῶν εἰδήσεων τῶν ἐφημερίδων ἔκριθη ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ γενικὸς κανῶν καὶ ὅτι τὰ τῆς ἀναδημοσιεύσεως τούτων κονονίζονται συμφώνως μὲ τοὺς νόμους ἔκάστου Κράτους.

Εὔρυτάτη συζήτησις ἐπίσης ἔγεινε διὰ τοὺς φωνογράφους καὶ τοὺς κινηματογράφους καὶ μακροσκελῆ ὑπουργούματα ὑπεβλήθησαν ἀπὸ μέρους Γάλλων καὶ Γερμανῶν ἐργοστασιαρχῶν.

Ἀνεγνωρίσθη εἰς τοὺς συνθέτας μουσικῶν ἐρ-

γων τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα ἀδείας ἀποτυπώσεως ἕργων τῶν εἰς πλάκας φωνογράφου καὶ τῆς ἐκτελέσεως τούτων.

Ἐπίσης ὁ συνθέτης ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῆ τὴν ἀδείαν ταύτην εἰς ἐργοστάσιον, τὸ δοποῖον θεωρεῖ διὰ κακῶς θὰ ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν, η̄ νὰ ζητήσῃ τὴν καταστροφὴν τῶν πλακῶν, εἰς τὰς δοπίκας κακῶς θὰ εἴχειν ἀποτυπώθη τὸ ἔργον. Πάν φιλολογικόν, κακλιτεχνικόν η̄ ἐπιστημονικόν ἔργον προστατεύεται αὐστηρότατα κατὰ τοῦ κινηματογράφου καὶ ἔχει δικαίωμα τα εἰσπράξεως ποσοστῶν.

Τὸ σύνολον τῆς Συμβάσεως ἐστάλη εἰς ἀποχή τὰ ἐνδιαφερόμενα Κράτη πρὸς ἔγκρισιν. Ἐπίσης ἐτοιμάζονται καὶ οἱ σχετικοὶ νόμοι εἰς τὰ διάχορα Κράτη πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ κύρους τῆς Συμβάσεως.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΕΝ χαράσσω τὰς γραμμὰς αὐτὰς διὰ νὰ κρίνω, ἀλλὰ διὰ νὰ πειριγράψω ώραίας ἐντυπώσεις. Καὶ αἰσθάνομαι ὑπερηφάνειαν μεγάλην ὅτι τὴν χαρὰν αὐτὴν μοῦ τὴν πρόξενη μία γυναικεία πνευματικὴ ἐργασία.

Ἐχω ἐνώπιόν μου τὰ «Οράματα» τῆς συνδέλφου Σιβύλλης—τόμος μικρός, ἀλλὰ γευστός λυρικὰς ἔξαρσεις. Συνθέτουν διαρκεῖς μελωδίας η̄ εὐωδία τῶν ἀνθέων ἀγκαλικαρμένη μὲ τὸ γλυκὸ ἀεράκι τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιών σκορπισμένο ἐπάνω εἰς τὰ ἀζούρεια χοώματα τῶν ώρῶν τῆς ἀνθρώπεως.

Ἡ μελαγχολικὴ δύσις συνδυαζομένη τόσῳ τεχνικῷ μὲ κάποιαν τραχιδίαν ψυχῆς, σοῦ δίδουν τὴν μεγάλην περηγορίαν ὅτι η̄ φύσις πάντοτε εἶναι πρόθυμος νὰ συμμερισθῇ τὰς ἀνθρώπινες θλίψεις.

Καὶ η̄ φιδρὰ ἀνατολὴ συνδυαζομένη τόσον ώραία ἀπὸ τὸν κακλιτεχνικὸν λόγον τῆς ποιητρίας μὲ κάποιαν ἑօρτὴν ψυχῆς, σοῦ δίδουν τὴν αἰώνιαν ἀντανάκλασιν τῶν μειδιαμάτων τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου εἰς τῆς φύσεως τὸ εὐαίσθητον πρόσωπον.

Διότι δύως διὰ τὴν λύπην, ἔτσι καὶ διὰ τὴν χαρὰν ὑπάρχει εἰς τὸ Σύμπαν κάποιος καθο-

πτης ποῦ ἀντανακλᾷ πιστῶς κάθε κίγησιν τῆς ψυχῆς μας.

Ἄλλοι μόνον εἰς τοὺς πάσχοντας ἀν δὲν ὑπῆρχε καὶ αὐτὸς ὁ παρήγορος καθρέπτης.

Ἐν ἀπὸ τὰ ὠραίοτερά της ποιήματα—πεζὰ πάντα—εἶναι δὲ τὸ Εσπερινός.

Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς τοὺς ὑπεργενεῖς πόθους τῆς μεγάλης γυναικείας καρδιᾶς, ποῦ δύω εἶναι σπανία, τόσω εἶναι καὶ θαυμαστή.

Τῆς καρδιᾶς ποῦ ζῇ ἔξω ἀπὸ τὰ στενὰ δρια τῶν αἰσθημάτων τοῦ κόσμου αὐτοῦ, κῑ ἐπάνω ἀπὸ τὰ πάθη τῶν ταπεινῶν αὐτῶν μικροπλασμάτων.

Τῆς καρδιᾶς ἐκείνης ποῦ κάθε παλμός της εἶναι κῑ ἔνα ὄνειροπόλυμα διὰ τὴν κακλιτέρευσιν τοῦ αἰσθηματικοῦ καὶ πνευματικοῦ κόσμου, καὶ διὰ τὴν ἔξιδνηκευσιν τοῦ προσορισμοῦ του, διόποις ἔχει τόσω πολὺ παρεκκυηθῆ.

Τῆς καρδιᾶς, ἐκείνης ποῦ θὰ γίθελε νὰ ἥτο δόλου τοῦ κόσμου καρδιά,—διὰ νὰ τὸν κινή πειδογρήγορα καὶ διὰ νὰ μπορῇ σὲ κάθε νέον πλάσιον νὰ δίδῃ αὐτὴν πρώτων εὐγενικὸν παλμόν.

Ω τί ὠραία ὄνειρα! πόσες φορὲς μ' ἐμέθυσαν κῑ ἐμένα μὲ τὰ δυνατὰ καὶ ὑπερκόσμια μῆρά των!

Καὶ πόσες φορὲς μὲ μισοκλεισμένα μάτια δὲν τὰ εἰδα κῑ ἔγω νὰ πλέκωνται μέσα εἰς τὸ σκιόφως τῶν ρεμβάσμων μου ἀστραπτερά, ἐκθαμβωτικά, ὑπερήφανα, μεγαλοπρεπῆ, καὶ νὰ βαρχίνουν τὸ μέτωπόν μου μὲ τὸν χορόν των!

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Μάς όργα—όργα τὰ εἰδα νὰ δημιουργοῦνται καὶ γρήγορα—γρήγορα τὰ εἰδα νὰ διαλύνονται.

«Τὸ ρόδο ποῦ ξεφύλλισε» ἔχει ἀλλοιωτικὴ ώμορφιά ἀπὸ τὸν «Ἐσπερινόν».

Τὸ δεύτερον εἶναι ἔνας τραγικὸς πόθος ποῦ τὸν ἐνέπνευσε μιὰ παρατεταμένη ἀπογοήτευσις ἵσως.

Μάς τὸ πρῶτον, εἶναι μιὰ μελχγχολικὴ ἀντίληψις τῆς σκληρᾶς τύχης ὅλων τῶν ἀδρῶν πραγμάτων.

Δὲν ἔχει λόγια πικρά.

Τὴν πίκρα του τὴν ἔχει στὴν ἔννοιαν καὶ ὅχι στὴν ἔκφρασιν. Μοῦ φαίνεται τὸ ποιηματάκι αὐτὸ τὰν ἑνα δειλὸ πλασματάκι ποῦ θέλει μὲ λόγια φεύτικης χαρᾶς νὰ κρύψῃ τὸν πόνο του μᾶς η κερένια ὄψις του τὸ προδίδει.

Καὶ τὸ συμπαθῶ γιὰ τὸν κρυφό του πόνο.

Η Σιβύλλα ἔχει πολὺ μέλλον.

Εἶναι δὲ καθαυτὸ ποιήτρια.

Διαβλέπω στὰς ἐμπνεύσεις της μεγάλον δρόμον. Έὰν ήθελε νὰ σπείρῃ μέσα στὰ ἀνθη τοῦ λυρισμοῦ της καὶ κανένα ἀγκάθι φιλοσοφικῆς σκέψεως, τότε δὲ λυρισμός της θὰ ἐφαίνετο ύψηλότερος ἀκόμη, καὶ τὰ ποιήματά της θὰ ἔνειχον τὸν σπουδαιότερον καὶ ἐπισημότερον χαρακτῆρα νὰ ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἔνα ποίημα.

Η ἀπόλυτος ποιήτικὴ τέχνη θέλει αὐτὸν τὸν συνδυασμὸν τοῦ φιλοσοφικοῦ λόγου εἰς τὸν λυρικὸν. "Αλλως η εἰκὼν μένει ἀτελής.

Εἶναι δὲ εἰς λόγος συμπλήρωμα τοῦ ἀλλού καὶ

ἀπαρχίτητος συνοδός.

Θέλει δηλαδὴ ἡ τέχνη μεταξὺ τῶν ἀνθίων καὶ ἓνα ἀγκάθι, ὅπως προεῖπα.

Καὶ εἰς τὸ ποίημα θέλει τὴν πραγματικότητα νὰ φαίνεται καὶ νὰ κυριαρχῇ πότε μὲ μιὰ φιλοσοφικὴ λέξι, πότε μὲ μιὰ κρίσι φιλοσοφικὴ καὶ ἀλλοτε μὲ δόσιν φιλοσοφικοῦ σκρηκσμοῦ.

Γνωρίζω τὸν πόθον τοῦ ποιητοῦ καὶ γνωρίζω καὶ τῆς Σιβύλλης τὸν πόθον.

Νὰ μὴ ἀπετελεῖ τῆς πραγματικότητος μὲ τὴν ἔκφρασιν, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν σκέψιν.

Εἶναι χρακτηριστικὸν αὐτὸ δόλων τῶν καθαυτὸ ποιητῶν.

Μάς τὶ νὰ κάμωμεν ποῦ ἡ Τέχνη ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς ἴδιοτροπίας της καὶ διὰ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ κατανοθῇ τελειότερα ἀπὸ τὸν ἀναγνώστην, πρέπει, ἐπάνω εἰς τὰ συννεφοπλεγμένα φορέματά της, τὰ δόσια τὴν παριστάνουν ὡς ἱπτάμενον ὄντερον, νὰ σύρωμεν δυνατές καὶ ζωηρές πινελιές διὰ νὰ διακρίνονται ἀπὸ κάθε μάτι αἱ γραμμαὶ τοῦ σώματός της;

Αὐτὲς ἡ πινελιές λείπουν τῆς Σιβύλλης.

Όλιγη πεῖρα καὶ δόλιγη μελέτη κλασικῶν ποιημάτων, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἔννοήσῃ δὲ φιλοσοφικὸς χρωστὴρ θὰ τεθῇ ὡς διὰ μαγείας εἰς τὴν παλάμην της.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

(Κα Πολ. Δημητρακοπόλεων).

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ἐκείνη.—Τί ίδεα σᾶς ηρθε, φίλε μου, νὰ μοῦ κάμετε κόρτε. Δὲν εἶμαι δύμορη!...

Ἐκείνος.—Είσθε εξαισία!... "Ἐπειτα δὲν ἀγαποῦν μιὰ γυναῖκα γιατὶ εἰνε ὀδοφρόη. Βίγε ὕμορφη γιατὶ τὴν ἀγαποῦν.

★
Κυρία.—Δὲν εἰσθε καὶ σεῖς, κύριε, κατὰ τῆς μονομαχίας;
—Βέβαια, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑπαρδεύθηκα.

★
—Μά πᾶς τὸν λέτε μεγαλοφρύναρ αὐτὸν τὸν παιητὴν ἐκεῖ; Τὰ ποιήματά του ἀποδεικνύουν ἐντελῶς τὸ ἐναντίον.

—Αὲρ λέγω γιὰ τὰ ποιήματά του ἀλλὰ γιὰ τὸ γεγονός, διη τὰ πουλεῖ.

★
Παιητής.—Ἄχ! αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ ἔκανα κακὸ μὰ φρόδι!

Κυρία.—Νὰ γράψετε μαζὶ τοῦ ἔνα δράμα.

★
—Ἐγειράθηστε παιδί.
—Ἐλε πολὺ ἔξυπνο, ἀν καὶ διπλέρας του ἡτο διπλωμάτης!

Ο ιθοποιὸς Ι. Παπαχοριάννου
πρωταγωνιστής τοῦ «Πανελλήνιου» θεάτρου.